

1329 17/11 70: 1. beh. af f. t. l. vedr. retsforholdet mellem arbejdsgivere og funktionærer m. m. 1330

[Kjær Rasmussen.]

betænkningen, hvor arbejdsgiverrepræsentanterne har været enige, for længere strækker folketinget sig jo stort set ikke. Dette er at udstyre disse arbejdsgiverrepræsentanter med alt, alt for stor en magt, og det er, hvad vi andre anser for at være udemokratisk. Men desværre er det jo ikke kun dette regeringsforslag, som er blevet til på den anførte måde. Det er tilfældet med masser af de lovforslag, som forelægges folketinget. Og det er bl. a. derfor ikke forkert, når VS har fremført, at folketinget er et organ, hvor først og fremmest de økonomiske magthaveres interesser varetages.

Med hensyn til lovforslagene i øvrigt ser det ud, som om begge forslagsstillere trods alt har glemt noget. Synes man f. eks. ikke, det er rimeligt, som FTF foreslår det, at arbejdsgiveren, når han kræver bortflytning af en tjenestebolig straks, skal betale alle dermed forbundne omkostninger? Det er jo fremført som et af FTFs krav i 15 punkts planen, og det må dog forekomme rimeligt, synes jeg. Og synes man ikke — stadig væk henvendt til forslagsstillerne — at det ville være rimeligt at forbedre graviditetslønnen som også fremført i FTFs 15 punkts plan? Heller ikke spørgsmålet om de overordnede funktionærers organisationsforhold tages der stilling til.

Jeg skal da slutte med at sige, at VS vil være meget opmærksom på, hvad der sker i udvalget netop på de områder, jeg nævnte her til sidst.

Hanne Reintoft: Der har ganske rigtigt i de senere år været talt meget om, at større samfundsgrupper burde kunne ansættes under så velordnede forhold, som man påstår funktionærgruppen er ansat under. Vi kan meget let blive enige om, at mange, mange mennesker bør have bedre og trygtere ansættelsesforhold, det gælder ikke mindst inden for hele LO-området, og selv om funktionærernes retsstilling er noget bedre end arbejdernes, så må det fastholdes, at der også her er meget at rette, mere, end

der bliver rettet ved de to foreliggende lovforslag. Funktionærloven kan ikke fungere som en mønsterlov, hvis den ikke undergår visse absolutte ændringer.

Der har været nedsat et udvalg, der er kommet med en tynd betænkning om de mest aktuelle retsregler, og både regeringens og socialdemokratiets lovforslag bygger på denne betænkning. Begge lovforslag betyder et vist fremskridt, selv om regeringens unægtelig er beskedent. Jeg er enig med socialdemokratiets ordfører i, at i forhold til den agitation, der har været ført fra regeringspartiernes side, må man sige, at man næsten ikke kan være bekendt at komme med disse småforbedringer.

Ministeren er næsten lige så selvmodsigende, som han plejer at være, for i sin fremsættelsestale bekræftes tankerne om at give flest muligt ansatte funktionærstatus, men så siges der samtidig, at vejen frem næppe er en gradvis udvidelse af funktionærbegrebet. Man ser fra regeringens side med tilfredshed på, at flere og flere lønmodtagere får ansættelse med funktionærstatus, men finder ikke, at det er tjenligt at udvide funktionærbegrebet; det er lidt svært at se den dybere mening heri. I øvrigt finder jeg hele problemstillingen forkert. Det drejer sig ikke om, hvorvidt der er flere og flere, der får funktionærstatus; det drejer sig om, at der er flere og flere, der bliver ansat på ordentlige vilkår og får tryghed og sikkerhed i deres ansættelse. Om man er funktionær eller arbejder, er i sig selv ikke noget problem, det er ansættelsesvilkårene, det drejer sig om.

Mener man, at funktionærloven skal være et mønster, må den forbedres langt mere, og ikke alene må den forbedres, men man må også på en helt anden grundig måde have fat i lovens mange smuthuller, hvor funktionæren meget ofte kommer i klemme. Det har jeg tit set bekræftet i mit daglige arbejde.

Et af de største problemer i disse år er vel nok de mange mennesker, der ansættelsesmæssigt kommer i klemme dels ved de talrige krak, som regeringens økonomiske poli-